

Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Litoměřicích ze dne 28. února 1925, pokud jím zamítnuta byla stížnost soukromé obžalobkyně do usnesení ze dne 2. října 1924, kterým řízení podle Šu 46 tr. ř. bylo zastaveno, porušen byl zákon v ustanovení §§ů 221, 451 tr. ř.

D ů v o d y:

K soukromé obžalobě Hermíny H-ové proti Karlu K-ovi pro přestupek proti bezpečnosti cti konáno hlavní líčení u okresního soudu v Teplicích-Šanově dne 19. srpna 1924, jež bylo podle protokolárního záznamu za příčinou předvolání dalších svědků na den 2. října 1924 o 1/2 11. hod. odročeno, což strany vzaly na vědomí. Ježto se strany v řečené době ustanoveného dne k hlavnímu líčení nedostavily bylo řízení usnesením ze dne 2. října 1924 podle Šu 46 tr. ř. zastaveno. Proti tomuto usnesení podala soukromá obžalobkyně Hermína H-ová stížnost, tvrdíc, že hlavní líčení bylo odročeno na 2. října 1924 o 1/2 12. hod., což si prý strany i soudce ve svém zápisníku poznamenali. Okresní soud v Teplicích-Šanově, uznávaje správnost tohoto tvrzení, zrušil usnesením ze dne 7. listopadu 1924 usnesení ze dne 2. října 1924 a nařídil nové hlavní přeličení na den 2. prosince 1924 na 1/2 12. hod. Proti tomuto usnesení podal obžalovaný Karel K. dne 21. listopadu 1924 stížnost. Krajský jako odvolací soud v Litoměřicích usnesením ze dne 28. února 1925 stížnost soukromé obžalobkyně zamítl a vyhověl stížnosti obžalovaného, zrušiv usnesení ze dne 7. listopadu 1924, ježto okresní soud nebyl oprávněn, by o stížnosti soukromé obžalobkyně rozhodoval a své usnesení ze dne 2. října 1924 zrušoval.

Usnesení krajského jako odvolacího soudu ze dne 28. února 1925, pokud jím zamítnuta byla stížnost soukromé obžalobkyně do usnesení ze dne 2. října 1924, kterým bylo řízení podle Šu 46 tr. ř. zastaveno, neodpovídá zákonu, neboť zprávou okresního soudu v Teplicích-Šanově ze dne 5. ledna 1925 bylo zjištěno, že hlavní přeličení bylo skutečně naříděno na den 2. října 1924 o 1/2 12. hod. dop. a nikoliv o 1/2 11. hod., takže, bylo-li přikročeno přes to k jednání před touto dobou bez vyrozumění soukromé obžalobkyně, nelze o tom mluvit, že o tomto jednání byla ve smyslu §§ů 221, 451 tr. ř. vůbec vyrozuměna. Nebylo tu tedy podmínek, za kterých by dojití mohlo k uplatnění právní domněnky Šu 46 tr. ř. Stížnosti soukromé obžalobkyně do zastavovacího usnesení okresního soudu mělo tudíž krajským jako odvolacím soudem býti vyhověno. Stejně nalezl Nejvyšší soud již opětovně, viz zejména rozhodnutí Sb. n. s. č. 900.

Čís. 2047.

Povinnost strany k náhradě útrat vztahuje se na »v š e c h n y útraty obhajování a zastupování«, tudíž i na útraty, jež bylo třeba vynaložiti, by tato povinnost byla určena (§Šy 381 čís. 4, 389, 393 odstavec třetí tr. ř.).

(Rozh. ze dne 24. července 1925, Zm I 531/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem:

Usnesením krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 28. března 1925 porušen byl zákon v ustanovení §§ 381 čís. 4, 389, 393 tr. ř.

Důvody:

K soukromé obžalobě Jana J-ho byl obžalovaný František W. rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 31. ledna 1925 pro přestupek proti bezpečnosti cti podle Šu 496 tr. zák. podmínečně k určitému trestu odsouzen. Právní zástupce soukromého obžalobce, Dr. Karel O. žádal pak o soudní upravení útrat zastoupení, kteréž byly usnesením okresního soudu v Chebu ze dne 12. března 1925 určeny na 261 Kč. K stížnosti odsouzeného Františka W-a byly útraty ty usnesením krajského jako odvolacího soudu v Chebu ze dne 28. března 1925 sníženy na 161 Kč 50 h s odůvodněním, že náklady likvidování útrat zastoupení nelze pokládati za náklady trestního řízení ve smyslu §§ 381/4, 389, 393 tr. ř., jelikož ustanovení útrat zastoupení soudem předpokládá pravoplatné skončení trestního řízení a jelikož ohledně řízení za účelem ustanovení útrat zastoupení není v Šu 389 atd. tr. ř. podobného zákonitého ustanovení o povinnosti k náhradě útrat tohoto řízení, tak že prý každá strana je povinna, by sama nesla útraty jí tím vzešlé. Usnesení to nesrovnává se se zákonem. Podle Šu 389 tr. ř. jest odsouzenému nahraditi náklady řízení trestního, k nimž podle § 381 čís. 4 tr. ř. náležejí též platy zástupce soukromého obžalobce. Je-li obviněný vůbec povinen nahraditi náklady soudní, jest podle Šu 393 odstavec třetí tr. ř. také povinen nahraditi všeliké náklady obhajování a zastoupení a podle čtvrtého odstavce téhož Šu ve znění zákona z 11. prosince 1923, čís. 4 sb. z. a n. z r. 1924 určuje výši těchto nákladů na návrh oprávněného soud. Uvádí-li soud odvolací, že náklady účtování útrat zastoupení nelze pokládati za náklady řízení trestního a že za ně jest považovati pouze náklady, vzniklé do pravoplatného ukončení řízení trestního, dlužno poukázati k tomu, že mínění to nemá v zákoně opory, jelikož podle výslovného znění Šu 393 odstavec třetí tr. ř. vztahuje se povinnost strany podlehnuvší k náhradě útrat na »všechny útraty obhajování a zastupování«, tudíž logicky též na všechny útraty, jichž bylo třeba, by tato povinnost byla určena.

Čís. 2048.

Četnictvo jest samostatným oddílem československé armády (článek V. zák. ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863.).

O přivolení k stihání pro urážku četnictva jest žádati ministerstvo vnitra, nikoliv národní obrany (§ 1 zák. z 31. března 1920, čís. 218 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 24. července 1925, Zm II 356/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: